

دهت تازه و (1920)

نوسەر: کاترین مهنسفیلد

وهرگیر: قولام مورادی

دهته که ی خانم رادیک وهئهو شهوی کهووه، نهو گوپگهل گول خستگه، چهوگهل کهوو کهوو وه و گیس هؤل له بان سهر بهسیاگی وه که چما تواست وهپی بال بگریوه، وهتی تازه له نی ناسمانگ روشنه کهفتگه خوار.

خانم رادیک وه که می زاور و تاجبوه بهلام وه خوهش هالی وه تماشا کرد، جوریک چما نهویچ باوهر کردو؛ بهلام دهته که فره دلی نهوی له پلهی کازینوکه بچوه خوار - وه راسی نهرا نهوه دلؤ؟ ههقیقه تی فره کسل بو. فکر کرد نی دنیا پر له کازینو و قدیس گهل پیری کن که دیرن قومار کهن. خانم رادیک وهت، «هینی یچ وهل خوهتا بوه، ماشینه که ها ئیره، چایی یچ دیرین، ئیمه یه سات تر تی بهی موه. نهلان نهویچ تیرمه ناو. تائیسه وه ئیره ناهاتیه. بیل تا نهویچ ئیره بوئی. گونا دیری.»

دهته که وه ناره هه تیوه وهت، «نای دایکه دهمت بوه سی، بوهریتوه، کهم قسه بکه. دهر کیفه کهت وازه؛ دواره پوله کانت گوم که ی»

خانم رادیک وهت، «وای بوه خشی، نازاره کهم»

دهنگ که سیک بیهه وسه له هات، «بان نه، من توام پؤل دربارم ئیوه خوه شهالین و من داخین!» من داشتم تماشای خانم رادیک کردم که قاگه زه کان چینه ناو دهسیو و نهوانیچ له دهره که که هات بچو کرد چینه ناو. وهت، «بفرما- په نجا فرانک بگر، گیان، سه د گله»

من و هینی یه دهیه قه له بان پله کان وسایمو تماشای ئایه مه کان کردیم. هینی موزه خه نه کرد.

قیران، «یه سه گ انگلیسی ها نهوره، مه گهر هیلن سه گ بوه نه نهوره؟»

«نه، نایلن»

«سه گ درنیکه، کاشکی یه کی له لی بیاشتام. له ذهت دیرن. گهن ئایه م ترسنن بهلام وهل خاون پانا ئیجوره نیهن»

له ناکاوه بالم گرد و وهت، «سه رهنج نهو که یوانوه بگر» نهوه کیه؟ نهرا نهو جوره سه؟ قومار وازه؟» نهو به شهر چولوسیاگ قهیمه یه شهوی ساته نی سهوز، یه ماشته ی مه خمه لی سیه له وهری بو و یه که لؤو چه رمگ پهل قرمزدار ناویه سهری وه نهرم نهرم له پله کان هاته بان بهلام چما و بان درکا کیشانه ی بان، سه رهنج وهر پای خوهی گرد و له وهر خوهی وه خه نی و سرته کان دا، چنگ داوی له چشته جور یه کیف چلکن.

بهلام هه نهو مه و قه خانم رادیک یچ له نهوره بو و یه ژنتریچ له پشت سهری بو. خانم رادیک وه واین هات وهره منوه. له خوهشیا قرمز وه بو، شای، نهسلن نهو ئایه م قهیمه نهوی. جور کسه ی بو که بتوای له ره فیه کانی مه ره مهت خوازی بکه ی و ده قه ی دیر نه که ی و زو سوار قه تار بو.

«وهی، وهی، تو هه مرای هایت نهیره؟» تو نه چی ته؟ کارخاسی کردیته. فره سهخت وه پیم چی وه لیا بوم». دهس نهرا دهته که ی ته کان دا، دهته که ی چی له نهو دقروه وشک وساوی و سه ر خسته وه خوار و له

بان پله کان ئی پا و ئو پا کرد. «نایلن بایته ناو، قهسه مه ئه رایان خواردم که بیزیه سالیه، وه لئ باوهر ناکهن، کیفه کهم نیشان پیاگه کان دام؛ زاورم نهوی کاری تر بکه م. وه لئ فایه نیاشت»

پیاگه که ریشخه ن وه پیم کرد. . . . وه لئ هه ئیسه خانم مه ک ئی ون دیم. نیویورکیه. هه الان سینزه هه زار گله بردوووه، وه ته من تا شانسه ههس وه لیا بجموه. نایلم ته نیا بچو. وه لئ اگه ئیوه. . . .

ئییه که وهت، سه ری هه ل و ران و هه رچی له ده می هات وه دایکی وهت. وه قین وه وهت، «ئه را دهس له سه رم هه ل ناگری؟ هه رچی چرت و پرته له ده مت تی! چو له رۆت تی ئی کارگه له که ی. ته وه ی هه فت پشتم بو دی وه لتا بامه ده ر. یه قسه ی خاس له ده مت ده ر ناتی» له سه ر تا پا سه ره نج دایکی گرد.

«ساکت به، کم قسه بکه»

خانم رادیک فره بی دهس هه لات بو، فره ته قالا کرد وه ل خانم مه ک ئی ونا هه ل گردیتوه، به لأم هه ئو له زه.

...

جورئته دامه خوه مو وه تم، «به و وه ل یه کا چاییک بخوه یم»

«ئه ری، ئه ری، فره بیچ خوه ش هال بوم، منیچ هه ر ئیه تواستم، دورسه نازاره کم؟ خانم مه ک ئی ون. . . . تا یه سات تر تیه یموه. . . . یه ساتیچ وه پی مان ناچو. . . .»

خانم ره تون له پله کان چیه بان. کیفه کئ دواره واز بو.

ئیمه سیانه مایم. به لأم وه راسی ته خسیر من نهوی. هینی خوه ی کوتا زهویا. وه ختی ماشینه که هات کوتره سیه کی پیچا ده ور خویا تا خو ل و خاکه که ی ده وری بشاریتوه. حتی ئو پاگه ل بوچکی چیه چمانی دلیان نه تواست له پله کان بارنه ی خوار، لای ئیمه.

وه ختی ماشینه که که فته ری، یه واش وه تم، «فره فره مونه سفم»

ئه ویچ وهت، «مه نزوم چشتی نهوی، من ناتوام جور یه نفر بیزیه سالان بوم - چو ئایم هه فده سالانی دلی توای شکل یه نفر بیزیه سالان بیه ی؟» - شانی کی ته کان داو و له سر نووه وهت، «قینم تی ئی پیاگه ل پیر و چاخه تماشام بکه ن.» وه شیات!

هینی وه تونوه تماشایی کرد و له شونی له وه نه دیکه که وه سه رنج ده پشت گرد.

ئیمه له وران ور یه قه سر گه ورا له مه رمه ر چرمگ و سوره تی که له ده ره که ی دار پرتقال فره یک بو کیشایمه بان. من وه تم، «تیه ین بچیمه نانوی؟»

قه پیری وسا، قه پیری سه رنج گرد و لیوی جاوی و قه بول کرد، «بیجگه ئیره جیگ تر نیه، هینی بوه خوار»

من که فتمه وه ر تا میزیک په یا بکه م. ئه ویچ له شونم هات. به لأم نامه ی له وره بوه که برا بوچکه که ی که دوانزه سالی بو وه لمانا بو. ئو نه فهر ئاخر بو.

میزیک له ئوره بو. یه سرویس قهزا خوری سوره تی ره نگ مه خسوس سه فهر ده لپایی له بانی چنیاوی.

له ئیره بنیشیم؟

شه کهت و شه یی ده سی نا پشت یه سه نده لی هه سیری.

وهت، «بنیشیم، ئه را نه بنیشیم؟»

هینی نیشته بان یه چوار پایه له ئو ئاخروه. . . کوره که خواهش وه پی نه گوزهریا. ده ته که دهس کیشهکانی له دهس دهر نورد. چهو بریه بان میزه که و دهس کرده تهپل کوتان وه میزه که. وهختی دهنگ ویا لونی ژنهفت، تهکانی خوارد و دواره قهپ کرده لیوبا و وهت ها دهنگ دهنگ.

پیشخزمه ته که هات. جورئته نیاشتم چشتی سفارش بکه م. «چایی- قهوه؟ چای دارچینی- یا چای سهرد و لیمو؟»

وه راسی ئه را ئو فه رفیک نه کرد. خواهشی له چشت بخوسوسی نه هات. هینی یه واش وهت، «چکلیت» به لام هه ئیه که پیشخزمه ته که پشت هه ل کرد، وه دهنگ برز وهت، «بی زامهت یه چکلیت یچ ئه را من بار» هه ئیه که ئیمه وه تما وساویم یه قوتی گهردهک ته لا و یه جامهک در هاوردو بوویکی کرد، چما خوشی له بوه که ی نه هات، له شونی لوتی سری.

وهت، «هینی ئی گول گه له له ئیره لاه، چهوم گول بان میز ناوی نی». دیار بو له دیی نان ئه زیهت بو چوک وهختی من هه لیان گردهم چهو گه لی به سا.

پیشخزمهت وه چایی و چکلیت وه هاتوه. پیاله گه ل گه ورا. هینه که ی ئه وان ناوهر دهسیان و لئوانه که ی منیچ ناوهر دهس من.

چلمه که ئ هینی وا کرد، یه ئان دیمه ئ فره قیزم هاتوه وه لئ زو بان لوتئ گرد و جور یه کورخاس پاکئ کرده. زاوهر نهوی وه ده ته که بوشم چایه که ی بخوه ئ. تماشایک له چایه که نه کرد، ئه سلنه نه ی یه ی، تا یه ده فه یه گوپ له لئ خوارد. داشتیم تماشای کردم، ئارام له رزیا.

وهت، «خهراو شیرنه»

یه کور بوچک که سهری جور مهویژ و بهینه نی جور چکلیت بو، وه یه سینی شیرنی وه هات. تارفی کرده ده ته که.

«من ورسگم نیه. لایوه بوهری ئه ولا»

تارفی کرد له هینی. هینی تماشای من کرد و یه چکلیت، یه اکلر قهوه، یه مرنگ بائهم دار و یه شه پیوری بوچک پرله تو فه رنگی تازه هه ل گرد. خوشکه که ی له خوسه ئا نه توانست تماشای بکه ی. به لام وهختی هه لسا بچو، ده وریه که له لی سه ند.

وهت، «یه گله ئ چی بیه من»

یه کی و دوان و سیانه لی خوارد. «نازانم ئیوه ئه را ئوقه له ئیه دهینه من» له شونی خه نینی کرد و وهت، «من نه باید ئوقه لی بخوهرم، ناتوانم»

ئستراهه تی کردم. گوپی له چایه که خواردم، پشت دامه قه ی دیواره که وه و ئیجازه گردهم تا سیکاری کیچ بکیشم.

له ئی مه و قه یا ده ته که وسا، چمچه که له ده سی بو و چهو گه لی واز کرد و وه راسی خه نی و وهت، «بغه رما، تو یچ جور باقی مردم» به لام له ئی مه و قه یا ئتفاق خراو پک ئه را هینی که فت. هینی دهر شیرنیه کئ کوتا مل میزه که و پان بووه بانئ! قرمزوه بو، هه تا گوش گه لی چی جور خون وه پی هات. وه خه جاله تی وه ده سیک کیشا بان میزه که تا باقی شیرنیه که پاک وه بکه ی.

ده ته که وهت، «وه راسی یه ولّاخ پاک په تی پت»

یا مه ولا! بتواستام نجات په یا بگردام بایه بال بگرداموه، تون چریم، «له خارج فره وسیت؟»

به لام ده ته که له زووه هینی له ویر بردو. من یچ له ویر چی ویم. سهره کوتی کرد چشتیک بخته په ویر خوی. .
. . فره دور که فتووه.

له دوروه وهت، «نازانم».

«له نه زهرم چپته له ندهن. فره فره. . .»

وهختی دی من دی نه چیم وهره پیوه، نه هات وهره و منوه و تماشا یک له لیم کرد و وهت، «فره چه؟»

سیکاره که ته کان دامو وه دهنگ برز وه تم، «یه که له مه - γαψερ»

به لام نه وه بتواستای باوردایه هه ساو یه کیک کامل برد.

بتواستا چشتی بوته هه تمن وهت، «خو به سته گی دیری»

هینی دی کاری نیاشت. به لام هه مرای داشت سوزیا.

لیست په پوله ئیه که له بان میزه که هه ل گردم و وه تم، «هینی یخ توای یا نارنگی یا زجه فیل؟»

«نه یه چشت هونک تر له ئیانه»

«کرم آناناس چه؟»

هینی وهت خوشی له آناناس تی. پیشخزمه ته که داشت تماشای ئیمه کرد. سهری هه ل وران و چی تا
سفارشه که ئی ئیمه بارئ.

«نارنگی سفارش کردی یا زه نجه فیل؟ من بیشتر خوه شم له زه نجه فیل تی، توانی یه گله نهرام سفارش
بیهی، کاشکی گروه اورکستر هه نو ناهنگ پاره که ئجرا نه که ئی. تمام روزگهل کریسمه س وه نه و ناهنگه
هه ل پهری کردیم. دی خوه ش نیه.»

نه لان که ته وه جو کردم دیم هه وا خوه شه، گهرم وه بوم.

وه تم، «هینی ئیره جی خاسیکه، ئیجور نیه؟»

هینی وهت: اېه تم ترنی! تواست له سهر خوه ئی بوشیته ی وه لی وه دهنگ برز و وه قینوه وه ته ئی.

خاسه ئیره؟ خاسه؟ ده فه ئی نه وه لو تماشای دهور خوی کرد. ته قالا کرد تا بزانی چه ها دهور و وه ری. . .
چه ویک پرتان نه و چه وگهل نه زیزیه نگران بو. یه پیانگ سن سال دار فره خوه ش قه یافه و یه نهینه ک یه
نه ده سی وه له پشت یه روبانوه تماشای کرد. به لام ده ته که نه توانست ره هات نه و بونی. پیانگه که له پشت
یه کونا بو و له نه و کوناوه ده ته که تماشای کرد.

ناخری چمچه بوچک پانه کان نریانه بان دهوریه کان. هینی شه که ت بو، به لام ده ته که دواره دهس کیش
چرمگه کانی کیشا بان.

گیر کردو وه دهس سات مچی نه لماسه که ئی وه. نه ذیه تی کرد. تون تون دا لی- ته قالا کرد نه وگو وه ناو چیه
بشکنی- نه شکیا. ناخری مه جبور بو دهس کیشه که ئی بکیشیه بانئ. له شون نه وه دیم چه دی ناتوانی یه
دیقه تر له نوره بوسی، هه لسا پا و چی، منیچ چاپه که هه ساو کردم.

دواره هاتیمه دیشته. ههوا تاریک بۆوی. ئاسمانگ پر بو له ههساره. چراخ روشن بۆ. وه تما ئ ماشینه که بیم بایت. ده ته که له بان پلهکان و سیاوی و سه ری کردۆه خوار و هه ئی پا ئو پاک بۆ. هینی خه م بۆوه و ده ره که واز کرد. ده ته کیچ سوار بۆ و ته کدا سه نده لیه که وه و ئاخی هه ل کیشا.

وه هه ناسه ورکیوه وه ت، «وه پی بوش تا توانی تون بچوت»

هینی وه موزه خه نینیک وه تما شای شو فوره که ئ ره فیقی کرد و وه ت: «تون بچو»، له شون ئی خو ئ مور ه تب کرد و نیشته بان یه سه نده لی بوچک له رو وه رو ئیمه.

قوتی گرده ک ته لا دواره هاته ده یشت. دواره پوف بوچک به ئ به خت شه کیاهه؛ دواره یه سه ره نج مه رموز پیاگگ کوش تون له بین ئه و و جامه که که ره ئ و به ئه ل بۆ.

جور فه یچی که له وه سه ت یه تیکه په رو وه ره د بوت، ئیمه له وه سه ت شار سیه و ته لایی وه ره د بۆم. هینی نه توانست تما شای بکه ی چمانی کردۆنه ئ دارا.

وه ختی ره سیمه کارینوه که خانم رادیک له ئوره نه وی، هۆچ ئه سه ری که له لی نه وی، هۆچ.

«له ناو ماشین وسیت من بچم بزانه هه س یا نه؟»

وه لئ نه- ئی کاره نه کرد. یا مه ولا، نه! هینی نه توانست بوسی. ده ته که نه توانست له ناو ماشین بوسی. توانست له بان پلهکان وه ته ما بوسی.

«به لام من ناتوانم تو بیلمه جی. دلم ناتوائ تو له ئیره و ته نیا بیلم.»

له ئی مه و قه پیا کو تره کی فر دا پشت و رو کرده من. «خوا زور دار- ئه را! من- من ده رفه ئ نیه م. من - من خوه شم تی وه ته ما بوسم. یه ده فه قرمز وه بۆ، چه و گه لئ لئیل بۆ- یه لازه وه تم ئه لان گریه ت. وه ده نگ گهرم وه وه ت، «تو داوو بیلهم، من خوه شم تی، من ئاشق وه ته ما وسانم. شوخی ناکه م. من گشت جاری وه ته ما وسم له گشت جئ»

کو تره سیه که ئ واز بۆ و مله چرم گه که ئ - به یه ن نه رمه جوانه که ئ له ژبر سیپال که وه- جور گو لئیک بۆ که تازه قونچه کردو.